

weekendBABBEL Wendy Van Wanten

“Mijn nieuwe motto: minder Facebook en meer breien”

Verplichte rust tot en met 31 januari. Zo klonk begin november het dwingende advies van de dokter aan Wendy Van Wanten. “Na veertig jaar gaf mijn lichaam het signaal: het is tijd om het rustiger aan te doen en tijd voor jezelf te nemen.” Vanaf februari pikt de populaire zangeres de draad terug op. “Of ik er klaar voor ben, weet ik niet. Maar op het podium staan, is een deel van mijn therapie.”

DOOR OLIVIER NEESE - FOTO'S CHRISTOPHE DE MUYNCK

“Als je niet goed zorgt voor jezelf, kan je ook niet goed zorgen voor een ander”

“Benadruk maar dat ik nog besta en nog altijd optreed.” De afgelopen weken kreeg Wendy Van Wanten – Iris Vandenkerckhove in het echte leven – meermaals de vraag of ze nu definitief gestopt is. Neen is het antwoord. Vanaf maandag 3 februari staat ze acht keer op rij in De Kaasboerin in Postel, op 29 februari treedt ze met onder meer Steve Tielens, Luc Steeno, Jo Vally en René Froger op in het Kursaal van Oostende. *Haar* Oostende. Dat moet haar verjaardagfeest worden, want Wendy Van Wanten wordt op 6 februari 60 jaar.

De eerste en meteen ook de belangrijkste vraag: hoe gaat het nu met je?

“Zeer goed. Ik heb wat rust gehad. Dat had ik wel nodig.”

Begin november kwam het bericht dat je alle optredens annuleerde. Wat was er aan de hand?

“Optredens afzeggen is echt niet van mijn

gewoonte. Dat was niet leuk, ook niet voor mij. Maar mijn dokter adviseerde me dat ik toch beter een tijdje voor mezelf zou nemen. (*stille*) Ik was in het rood gegaan, vooral lichamelijk. Ik kreeg huiduitslag, iets wat ik anders nooit heb. Droge, rode vlekken. Eczeem. Een alarmsignaal van mijn lichaam. Veertien optredens had ik na elkaar gegeven, waarbij vaak meerdere per dag. Maar eigenlijk was het een vermoeidheid die ik al veertig jaar opgebouwd had. Sinds mijn negentiende in de modellen- en mannequinwereld, en sinds mijn dertigste ben ik Wendy Van Wanten. Ik ben mijn eigen product. Ik heb veel te weinig vakantie genomen. Ik heb veel te weinig *neen* gezegd. Dat moet ik dringend leren: durven *neen* te zeggen.”

Wanneer merkte je op dat het niet goed zat?

“Aan heel kleine dingen. Na een optreden was ik vermoeider dan anders. Normaal

vlieg ik er dan nog eens in en drink ik een glaasje, maar dat was de laatste tijd niet meer aan de orde. Ik verlangde naar mijn *peignoir*. Ik wou liefst zo snel mogelijk naar huis. Tja, je denkt altijd dat je jonger bent, maar elke leeftijd heeft zijn reglement. In je hoofd kan je misschien nog alles aan, maar het lichaam moet ook meekunnen. Bovendien zit ik in de overgang, de menopauze, wat ook een grote rol speelt. Op een bepaald moment herkende ik mezelf niet.”

Hoe ben je die periode te boven gekomen?

“Voornamelijk door te rusten en te wandelen. Nog nooit zijn mijn hondjes zo veel buiten geweest als de laatste drie maanden. (*lacht*) En elke dag had ik iemand die me kwam vergezellen tijdens mijn tochten. Ik ben tegen medicatie, ik wil alles zo natuurlijk mogelijk laten verlopen. Ik ben nog zo’n oermoeder, die alles wil trotse-

ren. (*lacht*) Mijn drie bevallingen waren allemaal onder water, zonder epidurale. Nooit heb ik hormonen of de pil genomen. Ook nu niet, behalve wat natuurlijke vitamines. Ik heb *me-time* genomen: romantische romannetjes lezen, kruiswoordraadsels invullen, documentaires van andere artiesten bekijken. Aan dat leven moest ik wennen. Ik ben niet graag alleen. Ik geef graag aan andere mensen: aan mijn publiek, maar ook thuis bekommer ik me over de anderen en duwde ik mezelf op de achtergrond. Dat zijn moeders, hé. Mijn psychologe vertelde me dat ik heel veel mensen belangrijk vind, maar dat ik mezelf ook belangrijk moet voelen. Als je niet goed zorgt voor jezelf, kan je ook niet goed zorgen voor een ander. Het is handig dat je met zulke mensen kan praten, ook al omdat ze je doen inzien dat je niet alleen bent. Oh, en ik leerde ook breien.”

Euh, hét sekssymbool van Vlaanderen die aan het breien slaat. Sta me toe dat een vreemd beeld te vinden.

(*lacht*) “Ik had nog wat bollen wol van jaren ver liggen en wilde tegen de feestdagen een sjaal voor Frans (*haar man, red.*) breien. Zo’n heel lang exemplaar, dat hij helemaal rond zich kan wikkelen. Maar het wordt een valentijngeschenkje. Tijdens het breien zette ik alles op een rijtje. Over mijn leven, over hoe ik bezig was, over hoe gelukkig ik mag zijn met alles wat ik heb. Een vriendin met drie kinderen heeft net haar man op vijftigjarige leeftijd verloren. Dat zijn ergere dingen. Ik ga nu genieten van het moment, ook al zit ik in de overgang. (*lachje*) Ik verlang weer om op te treden. Ik heb mezelf teruggevonden. Ik zeg niet dat ik er al helemaal klaar voor ben, maar optreden maakt deel uit van mijn therapie. Anders zou ik in een negatieve spiraal belanden. Zolang het gaat, wil ik doorgaan. Ik heb een dochter van elf die ik moet grootbrengen. Ik wil zeker nog een vijftal jaar door gaan. Of zolang het esthetisch verantwoord is.” (*lacht*)

Recent maakte ook Marco Borsato bekend dat hij kampt met een burn-out. Is de showbizzwereld veel harder dan we allemaal denken?

“De showbizz vraagt heel veel van je lichaam. Je wilt telkens tot het uiterste gaan om goed te scoren. De discipline om voor mijn lichaam te zorgen, had ik al van tijdens mijn mannequincarrière. Maar we leven allemaal te gehaast. En in deze Facebook-tijden moet alles ook perfect zijn. Lukt dat niet, dan ben je een loser. Geniet van het leven, zet een brei op. Dat is mijn slogan: minder Facebook, meer breien.” (*lacht*)

Op 6 februari vieren we eigenlijk twee verjaardagen: 60 jaar Iris Vandenkerckhove en 30 jaar Wendy Van Wanten.

“Ik zeg altijd: 30 jaar Iris en 30 jaar Wendy.”

Was het niet slopend om al dertig jaar een rolletje te spelen?

“Neen, ik heb daar altijd goed mee om kunnen gaan. Alleen was het moeilijk dat mensen verwachten dat ik ook Wendy – vol deugnietij en dubbelzinnige mopjes – ben wanneer ik mezelf wat minder voel. Daarom heb ik Wendy drie maanden aan de kant gezet, om weer even fulltime Iris te zijn.”

Hoe blik je terug op 30 jaar Wendy Van Wanten?

“Het heeft me zó veel kansen geboden. Dankzij Wendy heb ik mijn droom als vierjarig meisje, die zat te zingen op de schommel, waar kunnen maken. Dankzij Wendy heb ik dertig jaar lang Vlaanderen kunnen rondtrekken. Dankzij Wendy kon ik meespelen in topmusicals, in het theater en op *The Night of The Proms*, kon ik een exclusiviteitscontract bij VTM tekenen... Of dat als Iris mogelijk was? Soms vraag ik me dat ook af. Als Iris had ik in 1986 wel de *Baccarabeker* gewonnen, maar de impact als Wendy Van Wanten zou ik als Iris nooit hebben kunnen evenaren. Alleen al de naam *Wendy Van Wanten* is een ongelooflijke hit, die de mensen blijven onthouden.”

Stond het ook niet vaak in de weg? Je was een succesvol model, je won de ‘Baccarabeker’... Niemand zal je talent ontkennen, maar werd je door Wendy wel nog altijd even serieus genomen?

“Soms heb ik moeten opboksen tegen vooroordelen, zeker in het begin. Alleen nog maar kijken naar *De Pin-Up Club* was al een groot taboe. Maar in corsetterie brieven voorlezen en beantwoorden: ik zag daar geen graten in. Op een catwalk showde ik dat ook. Naakt zou ik nooit gaan zijn. Dat was ook mijn eis toen Jef Rademakers me in 1990 vroeg om mee te werken aan het programma. Ik wilde wel meewerken, maar enkel onder mijn voorwaarden. Ik was geen naïef, jong meisje meer. Ik was al dertig, ik had al een heel stuk van de wereld gezien. Hij schrok van mijn assertieve reactie en zei: *Nou, jij weet wel van wanten*. Toen we op zoek gingen naar een pseudoniem, kwamen we al snel op *Wendy Van Wanten* uit. Dat was meteen een bom. Niet enkel in Nederland, maar ook in Vlaanderen kijken de mannen massaal naar het programma op Veronica. Niemand keek, maar iedereen had het gezien. *(lacht)* Vooroordelen zijn er altijd geweest. En vandaag is het nog erger, met al die sociale media. Maar als je weet wie je bent en waar je naartoe wilt, dan heb je een gerust geweten. Ik ben altijd blijven doorgaan.”

“Het gekke is: dat brievenmeisje was maar een job van vier dagen, maar het heeft daarna 30 jaar lang mijn leven beheerst. Het maakt nog altijd iets los bij de mensen. Van zodra ze me zien, komt er een soort deugnietterij, dubbelzinnige opmerkingen of erotische toespelingen naar boven. De mensen zien me als iemand van hen. *Dat is ons Wendy'tje*. Grappig; door YouTube maakt nu ook de jonge generatie kennis met die fragmenten.”

Volgende week word je er 60. Heb je er moeite mee om ouder te worden?

“Niet echt, maar het is wel schrikken hoe ver ik al zit. Plots staat die zes daar. Tijd kan je niet vasthouden of vertragen. Als je jong bent, denk je: wat een oude zaag. En plots heb je zelf die leeftijd. Al denk ik dat het wel verschuift. Een zestigjarige van nu kan je niet meer vergelijken met een zestigjarige van vroeger. Die zaten al in hun zetel niets meer te doen. Ik moet nu opletten dat ik niet dezelfde weg opga met mijn breiwerken.” *(lacht)*

Voel je je nog altijd het sekssymbool van Vlaanderen?

“Voor die status heb ik het nooit gedaan.

Enkele foto's uit de oude doos, onder meer met Johan Verstreken. (gf)

Verjaardagsfeest in Oostende

2020 wordt een jaar vol festiviteiten: 60 jaar Iris Vandenkerckhove en 30 jaar Wendy Van Wanten. Eén optreden springt extra in het oog: *De Vrienden van Wendy*, op zaterdag 29 februari in het Kursaal van Oostende. Dat wordt beschouwd als hét verjaardagsfeest, vooral omdat het in *haar* Oostende plaatsvindt. Wendy Van Wanten zal er in een drie uur durende show het podium delen met René Froger, Jo Vally, Luc Steeno, Steve Tielsens, Jan Wuytens en Poot & Vijverman. “Van de 1.500 tickets zijn er nu al 1.200 de deur uit”, zegt de organisator. “Hoe fantastisch zou het niet zijn mocht Wendy haar verjaardag vieren voor een uitverkocht Kursaal?”

Info en tickets: www.concertenaanzee.be

Met mijn warme inborst wilde ik de mensen gelukkig maken. Dat was primair, belangrijker dan me te etaleren als sekssymbool. Maar ik hoor Frans niet klagen.” *(lacht)*

Je mama was 62 toen ze stierf. Denk je soms: die leeftijd komt wel heel dichtbij...

“Zij was 62, ik 19. Ja, dat heb ik ook aan mijn therapeute verteld dat het idee geregeld onbewust bij me binnenkruipt. Ik ben op jonge leeftijd mijn moeder verloren en heb nu zelf een jonge dochter. Ik wil niet dat ze dat hoeft mee te maken. Een onbewuste angst. Die moet je van je wegduwen, daar moet je aan werken. *(stilte)* Mijn mama zo jong verliezen, was een grote shock. Tussen de tranen door heb ik toen gezegd: ofwel laat je je gaan ofwel maak je er iets van voor haar. Ik geloof dat ik dat gedaan heb. Voor haar. En ik wil er iets van blijven maken. Voor mijn dochter. Dat ze trots kan zijn als ik straks als 70-jarige

met haar meega naar de discotheek.” *(lacht)*

Je geeft veel prijs over je privéleven. Je zocht een nieuwe partner via het VTM-programma ‘Wie wordt de man van Wendy?’, maar aan de andere kant zwijg je als vermoord over de vader van je tweede zoon Clément. Waar heb je voor jezelf de grens getrokken?

“Wat ik zelf niet nodig acht om mee te delen, waar ik me goed bij voel. Misschien was het verkeerd van me om zo de nadruk te leggen op het feit dat ik over de vader van Clément zou zwijgen. Zo heb ik er onbedoeld extra aandacht op gevestigd. Maar de vragen zouden toch komen. Ik moest wel iets vertellen, want ik kon toch moeilijk mijn zwangerschap verbergen. Neen, ik heb het me nog niet beklagd dat ik al negentien jaar met dat geheim moet rondlopen. Hoeveel mensen het weten? Geen commentaar. Trou-

Bio

PRIVÉ

Geboren als Iris Vandenkerckhove op 6 februari 1960 in Oostende. Ze is de tweede dochter van het gezin. Ze verliest haar moeder op 19-jarige leeftijd, wat een zeer ingrijpend moment was. Ze heeft drie kinderen, bij drie verschillende vaders: Dylan (36), Clément (19) en Estelle (11). Haar dochtertje kreeg ze samen met Frans Vancoppenolle, die ze leerde kennen tijdens het VTM-programma *Wie wordt de man van Wendy?*. Met hun drietjes wonen ze nu in Aalter.

OPLEIDING

Na Latijn-wetenschappen aan het Atheneum van Oostende, begint ze aan een opleiding medisch secretariaat. Die studie zet ze stop wanneer haar modellencarrière een vlucht neemt.

JOB

Tussen 1979 en 1987 is ze fulltime fotomodel en mannequin bij *Models Office* in Oostende. Ze draait internationaal mee en is onder meer te zien in *Elle* en *Vogue*. Daarnaast loopt ze catwalks in Parijs, Düsseldorf en München. In 1986 wint ze de prestigieuze *Baccarabeker*, waarbij ze onder meer het voorprogramma van Gilbert Bécaud mag verzorgen. In 1990 vraagt Jef Rademakers haar om als brievenmeisje mee te werken aan het tv-programma *De Pin-Up Club*. Wendy Van Wanten is geboren. Ze tekent daarna een exclusiviteitscontract bij VTM. Tussen het vele tv-werk door blijft ze zingen en acteren in het theater.

“Ik wil zeker nog een vijftal jaar door gaan. Of zolang het esthetisch verantwoord is”

wens, die vraag is intussen weggesleten. Nu krijg ik vooral de vraag: hoe gaat het met Frans?”

Hoe ga je om met de verhalen in de ‘boekskes’?

“Och, die roddels... Je krijgt een dik vel, maar uiteraard blijft dat je raken. Ik denk vooral: wat zal mijn publiek denken? Maar die hebben er zich nooit iets van aange trokken. Ik heb daardoor nooit minder cd's of tickets verkocht. *We weten wie je echt bent, Wendy*, klinkt het. Dat is voor mij het belangrijkste.”

Wat mag ik je toewensen voor je verjaardag?

“Ik kan moeilijk zeggen: nog eens zestig jaar erbij. *(lacht)* Wel, dat de tijd trager zou gaan. Maar als je begint te breien, loopt de tijd nog sneller.” *(lacht)*

Welkom terug, Wendy.